

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. Севлиево, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станислав Ив. Цветков

при участието на секретаря Силвия Л. Георгиева
като разглежда докладваното от Станислав Ив. Цветков Административно наказателно дело № 20234230200084 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят А. С. Д. от с.Бериево, общ.Севлиево, е обжалвал наказателно постановление № 23-0341-000029 от 01.03.2023 г. на Началник РУ в ОДМВР Габрово РУ - Севлиево, с което за извършено нарушение по чл.150А, ал.1 и на осн. чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП му е наложено наказание глоба в размер на 200.00 лева, а за извършено нарушение по чл.174, ал.3 и на осн. чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП му е наложено наказание глоба в размер на 2000.00 лева и на осн. Наредба № Из-2539 на МВР са му отнети 12 контролни точки.

ИСКАНЕТО в жалбата е съдът да отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът по жалбата – Началник РУ МВР гр.Севлиево, редовно призован, не се явява представител при разглеждане на делото.В писмото, придружаващо административно-наказателната преписка се отправя молба жалбата да бъде оставена без последствия, а наложеното наказание да бъде потвърдено.

По делото се събраха писмени и гласни доказателства, от съвкупната преценка на които съдът установи следната фактическа обстановка:

Жалб.А. С. Д. живеел в с.Бериево, общ.Севлиево.Същият притежавал СУМПС с № 280816904, което било издадено на 11.04.2011 г.Посоченото свидетелство било валидно до 11.04.2021 г.След като валидността на същото изтекла, жалб.Д. не предприел действия по издаването на ново СУМПС, поради което към 09.02.2023 г. не притежавал такова.На същата дата – 09.02.2023 г. свид.П. Ц. А. и свид.П. М. П. – двамата служители на РУ МВР Севлиево били назначени в наряд като автопатрул по ООР.Около 14.00 часа на същата дата двамата получили сигнал от оперативно-дежурната част на полицейското управление да се придвижат до ул.“Великотърновско шосе“ в гр.Севлиево, да изчакат лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ***, който се движи в посока на града и да го спрат за извършване на проверка.В сигнала от дежурната част се съдържаха също така информация, че въпросният

автомобил се управлява от жалб.Д..Двамата полицейски служители се придвижили до посочената по-горе улица и се установили със служебният си автомобил на бензиногазстанция „Шопов“, находяща се на същата улица.След около пет минути откъм с.Богатово се задал автомобил с данните, които били предоставени на двамата свидетели, който навлязъл в града, движейки се по посочената по-горе улица с висока скорост.Първоначално полицейските служители решили да направят опит да го спрат със стоп-палка, но преценили, че времето е недостатъчно, поради което веднага след като автомобила преминал покрай тях го последвали.При преминаването на автомобила покрай тях двамата служители на МВР възприели визуално, че същият се управлява от жалб.А. Д..Забелязали също така, че водача, на другата предна седалка има пасажер.След като последвали въпросният автомобил, същият свил в пресечка на улицата, по която се движел и спрял до находящ се там автосервиз, стопанисван от „Д.-15“ ЕООД с управител свид.П. С. Д..От своя страна полицейските служители също спряли, при което установили, че на мястото на водача е жалб.Д., а до него на пасажерското място било седнало друго лице, на което след като установили самоличността констатирали, че е свид.Б.Х.А..След това полицейските служители се обърнали за съдействие към своите колеги, назначени в наряд като автопатрул по КАТ.На мястото бил изпратен същия, в състава на който били свид.П. Д. К. и свид.Р. М. Х. – също служители на РУ МВР Севлиево.При отиването им на място получили информация от своите колеги за случилото се до този момент, след което свид.К. извършил проверка в информационните масиви на МВР, при което установил, че жалб.Д. не притежава валидно СУМПС.Пред служителите на МВР жалб.Д. обяснил, че идвали от гр.В.Търново, но, че той не бил управлявал въпросният автомобил.Свид.К. поканил жалб.Д. да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с техническо средство.При извършената такава техническото средство отчело нулев резултат.След това жалб.Д. бил поканен да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични и упойващи вещества, но същият заявил, че отказва да му бъде извършена такава.На жалб.Д. бил издаден Талон за медицинско изследване № 070208 от същата дата, в който било отразено, че същият отказва да бъде изпробван за наркотични и упойващи вещества, поставен бил и холограмен стикер.На същата дата – 09.02.2023 г. свид.П. Д. К., в присъствието на свид.П. Ц. А., съставил против жалбоподателя А. С. Д., АУАН серия GA, № 769260, за това, че като водач на лек автомобил, рег. № ***, със СУМПС № 280816904, на 09.02.2023 г., в 14.05 часа, в гр.Севлиево, по ул.“Великотърновско шосе“ до номер 6 в посока за центъра на града управлява лек автомобил „Мерцедес Е 270 ЦДИ“ с рег. № ***, собственост на М.А.А. с ЕГН *****, като при извършената проверка в масивите на МВР се установи, че СУМПС е отнето.Водачът изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 с фабр.номер ARNA-0152 КАТ, като уреда отчита 0 промила алкохол.Водача А. Д. отказа да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство Дръг Тест 5000 с номер ARMD-0131.Издаден талон за изследване с номер 070208 с 8 бр. холограмни стикери с номер А 071209, с което виновно е нарушил: 1. Чл.150А, ал.1 – управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред от ЗДвП; 2. чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка с тест

за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химикотоксикологично лаб.изследване за изследване установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози от ЗДвП.При съставяне на АУАН и след запознаване със съдържанието му жалбоподателят направил възражение, че не е карал той.В указания му срок жалб.Д. не се явил в медицинското заведение, за да даде кръв за химичен анализ.Същевременно от страна на двата полицейски екип били изготвени докладни записки, в които отразили случилото се по време на наряда им.Възражения от страна на жалб.Д. по повод съставения му АУАН не са направени от него в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.В хода на административно-наказателното-производство от Община Севлиево били изискани и предоставени върху оптичен носител видеозаписите от камерите, монтирани в гр.Севлиево, на ул.“Великотърновско шосе“, насочени в посока с.Богатово, за времето от 13:45 часа до 14:15 часа на 09.02.2023 г.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление на Началник РУ към ОД МВР Габрово, РУ Севлиево с № 23-0341-000029 от 01.03.2023 г.Същото е издадено против А. С. Д. от ***, за това, че на 09.02.2023 г., в 14.05часа, в гр.Севлиево, на ул.“Великотърновско шосе“, като неспособен водач, ***, при обстоятелства: гр.Севлиево, по ул.“Великотърновско шосе“ до номер 6, в посока за центъра на града управлява лек автомобил „Мерцедес Е 270 ЦДИ“ с рег. № ***, собственост на М.А.А. с ЕГН *****, като при извършената проверка в масивите на МВР се установи, че СУМПС е отнето.Водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер 7510“ с фабр.номер ARNA-0152 КАТ, като уреда отчита 0 промила алкохол.Водача Д. отказва да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с номер ARMD-0131.Издаден талон за изследване с № 070208 с 8 бр. холограмни стикери с номер А 071209, с което е извършил: 1. Управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, с което виновно е нарушил чл.150А, ал.1 от ЗДвП; 2. Отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лаб.изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, с което виновно е нарушил чл.174, ал.3 от ЗДвП.За нарушението по чл.150А, ал.1 от ЗДвП, наказващият орган е наложил на жалб.Д. наказание по реда на чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП глоба в размер на 200.00 лева.За нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП, наказващият е наложил на жалб.Д. наказание по реда на чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП - глоба в размер на 2000.00лева.На осн. Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за това нарушение с НП на жалб.Д. са отнети 12 контролни точки.

Гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установена от показанията на свидетелите П. Ц. А., П. Д. К., П. М. П., Р. М. Х., Б.Х.А., П. С. Д. и К.П.П. и писмените доказателства – АУАН серия GA, № 769260 от 09.02.2023 г.; Талон за изследване № 070208 от 09.02.2023 г.; Докладни записки – 2 бр.; Писмо до Кмета на Община Севлиево от Началник РУ МВР Севлиево; Справка картон на водача; НП № 23-0341-000029 от 01.03.2023 г.; Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи и оптичен

носител, съдържащ видеозаписи от камерите, монтирани в гр.Севлиево, на ул.“Великотърновско шосе“, насочени в посока с.Богатово, за времето от 13:45 часа до 14:15 часа на 09.02.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, съдът достига до следните правни изводи:

Препис от обжалваното наказателно постановление е връчен на жалбоподателя на 01.03.2023 г. Жалбата е подадена директно в деловодството на Районен съд - Севлиево на 13.03.2023 г., тоест в законноустановения срок, поради което същата е допустима и следва да се разгледа по същество.

НП е издадено от компетентен орган, във връзка с което е представено заверено копие от Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН е съставен от лице, което е оправомощено за това по силата на същата заповед, предвид заемащото от него длъжностно качество.

АУАН и издаденото в последствие въз основа на него НП са за извършени нарушения на разпоредбите на чл.150А, ал.1 и чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл.150А, ал.1 от ЗДвП: “За да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.”.

Административно-наказващият орган на осн. чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложил на жалб.Д. наказание глоба в размер от 200.00лева. Текста на същата гласи: “Наказва се с глоба от 100 до 300 лв.: който управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред”.

Разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП гласи следното: ““Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.”.

Административно-наказващият орган на осн. чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП е наложил на жалб.Д. наказание глоба в размер от 2000.00лева, а на осн. Наредба № Из-2539 на МВР му е отнел 12 контролни точки.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява в съдебно заседание. Явява се негов процесуален представител. От страна на последния се поддържа жалбата и искането за отмяна на обжалваното НП. В жалбата и в съдебно заседание се твърди, че НП е неправилно, незаконосъобразно, необосновано и некореспондиращо с действителното правно положение, в подкрепа на което се излагат няколко съображения.

Твърди се на първо място, че жалб.Д. не бил управлявал процесното МПС, съответно не бил водач на такова по смисъла на закона и нямало как да му се вмени във вина извършването на нарушенията, посочени в акта и НП.

Съдът не споделя така изложеният довод. В хода на административно-наказателното производство, а и в съдебното такова, от събраните доказателства, по безспорен и несъмнен начин се установява, че на посочената в акта и НП дата, жалб.Д. е управлявал лек автомобил с рег. № ***, собственост на трето лице. Това обстоятелство се установява както от свидетелските показания на полицейските служители спрели автомобила за проверка, както и на техните колеги извършили същата. В показанията си свидетелите П. А. и П. П. заявяват категорично, че след подаден им сигнал от ОДЧ се придвижили до ул. "Великотърновско шосе" и се установили на паркинга на бензиногазстанция "Шопов". Около пет минути след това автомобилът с данните, подадени им от дежурния се задал откъм с. Богатово и навлязъл в гр. Севлиево, движейки се по посочената по-горе улица с висока скорост. Тъй като преценили, че нямат време да спрат същия за проверка със стоп-палка по образец, двамата решили да го последват. При преминаването покрай тях двамата ясно възприели визуално водача на въпросният автомобил, който бил жалб.Д. Че автомобила се управлява от него била и предварително подадената им информация от дежурния. След като последвали въпросното МПС, то свило в пресечка на улицата, по която се движело и преустановило движението си до автосервиз, находящ се на същата улица. Полицейските служители също преустановили движението на служебният си автомобил и отново възприели жалб.Д., който все още се намирал в лекия автомобил, на мястото на неговия водач. До него, на пасажерската седалка отпред било друго лице, което в последствие установили, че е свид. А.. Не се спори, че още по време на извършване на проверката жалб.Д. твърдял, че не е управлявал автомобила, каквито възражения в последствие направил и при съставянето на АУАН от страна на контролните органи. По искане на защитата, съдът допусна до разпит в качеството на свидетел Б.Х.А.. В своите показания последният заявява, че на въпросната дата процесното МПС било на ремонт в сервиз, находящ се на ул. "Великотърновско шосе". Двамата с жалб.Д. отишли да проверят дали същото е отремантирано. След като отишли до там и в момента в който отворили автомобила, без същият да е със запален двигател и в движение, до тях внезапно спрял полицейски автомобил, а полицейските служители пристъпили към извършване на проверка, след което счели, че автомобилът бил управляван от жалб.Д. и му съставили акт за това. Показанията на този свидетел се опровергават категорично както от показанията на разпитаните в съдебно заседание полицейски служители, така и от прегледа на видеофайловете, съдържащи записи от охранителните камери на Община Севлиево, монтирани на въпросната улица. Поради това

съдът не кредитира с доверието си показанията на свид.А..Същите се опровергават от останалите доказателства по делото, като съдът намира, че те целят оневиняване на жалб.Д., като в този смисъл е и неговата защитна позиция.Както вече бе отбелязано от свидетелските показания на свид.А. и свид.П. по безспорен и несъмнен начин се установява, че процесното МПС се е движело по посочената по-горе улица, както и, че същото е било управлявано от жалб.А. Д..Показанията на тези свидетели са ясни, последователни, непротиворечиви и кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.Същевременно същите се подкрепят от останалите доказателства по делото, в това число показанията на другите двама полицейски служители, видеофайловете със записи от охранителните камери, а частично и от показанията на свид.Д..Същевременно жалб.Д. и свид.А. очевидно са в близки, приятелски отношения, поради което последният е пряко заинтересован от изхода на делото.За изясняване на обективната истина по делото съдът с оглед принципа на служебното начало изиска от РУ МВР – Севлиево да установи собственика и монтьора, извършили ремонт на процесното МПС.От получената справка и показанията на свид.Д. се установява, че ремонт на такова МПС във въпросният сервис, където е било спряно превозното средство не е бил извършван, което опровергава показанията на свид.А. и твърденията му, изложени в тях.По искане на защитата съдът допусна до разпит в качеството на свид.К. П..Последният заявява, че е извършвал ремонт на процесното МПС, но на друго място на въпросната улица.Възможно е и да е извършвал такъв, но от показанията му не се установява точната дата когато го е извършил, а само, че това се е случило през месец февруари.Същевременно противно на житейската логика е да се уговориш с лицето, по чиято заръка извършваш ремонт на автомобил, след кат ого извършиш да оставиш автомобила без надзор, с поставени на него ключове и без някой да провери какъв е резултата от този ремонт.От друга страна показанията на свид.А. са в противоречие и с показанията на този свидетел, тъй като първият заявява, че майсторът бил от сервиса, който се намира на тази улица, а свид.П. не работи във въпросният сервис.Очевидно е, че в случая се изгражда защитна позиция, целяща оневиняване на жалб.Д..

Легалното определение на понятието “Водач“ се съдържа в разпоредбата на Пар.6, т.25 от ДР на ЗДвП, съгласно която: ““Водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата“.Съгласно т.10 на Пар.1 от ДР на ЗДвП: ““Пътно превозно средство“ е съоръжение, придвижвано по пътя на колела и използвано за превозване на хора и/или товари. Към пътните превозни средства се приравняват трамваите, тракторите и самоходните машини, когато се придвижват по пътищата.“, а текста на т.11 от Пар.1 на ДР на ЗДвП: ““Моторно превозно средство“ е пътно превозно средство, снабдено с двигател за придвижване, с изключение на релсовите превозни средства и индивидуалните електрически превозни средства“.

При така изложеното, съдът намира, че в процесният случай жалб.Д. е имал качеството на водач на МПС по смисъла на ЗДвП и като такъв сам у вменени радица

законови задължения.

По отношение на наложеното наказание по реда на чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП

В жалбата и в съдебно заседание се изтъква довода, че от описанието на нарушението и заключенията, направени в акта и НП, не ставало ясно какво точно заключавал наказващият орган: 1. Дали жалбоподателят е управлявал МПС след като е лишен от това право по съдебен ред; 2. Дали е управлявал МПС след като е лишен от това право по административен ред или 3. След като на същия е било отнето СУМПС по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК. За жалбоподателят не ставало ясно дали отговорността му е ангажирана за нарушение на чл.150А, ал.1 от ЗДвП, както това е посочено в акта и НП или за нарушение на чл.150 от ЗДвП. По този начин сериозно се нарушавало правото на защита на наказаното лице и водело до невъзможност да се определи освен разпоредбата на коя правна норма е нарушена и коя е съответната санкционна норма. Отразявайки от фактическа страна в АУАН и НП единствено извода, че СУМПС на жалбоподателя е отнето, актосъставителят и наказващият орган не били изпълнили задължението си да дадат пълно, ясно и точно описание на нарушението от фактическа страна. Неясно било с какво се свързва “отнето СУМПС” – дали е с временно отнето като принудителна адм. мярка, дали защото не разполага със съответната категория, към която спада управляваното МПС, дали е с изтекъл срок на валидност на СУМПС или е неспособен и СУМПС е отнето, тъй като са изчерпани броя на контролните точки. Така посочените обстоятелства били от особено значение при фактическото описание на нарушението и с оглед диференциацията между разпоредбите на чл.150 и чл.150А, ал.1 от ЗДвП.

Съдът споделя частично така наведените и детайлно развити в жалбата съображения. Както в акта, така и в издаденото въз основа на него НП, като описание на нарушението е посочено, че жалб.Д. управлява МПС, след като свидетелството му за управление на МПС е отнето. От страна на административно-наказващия орган в хода на производството не се представят доказателства, от които да се установява по какъв ред и с какъв акт на административен орган СУМПС на жалб.Д. е било отнето. Съдът също среща известни трудности, въз основа на които при проверката да си изясни при такова описание на нарушението кое свое задължение по ЗДвП водачът не е спазил. На база на приетите по делото доказателства следва да се заключи, че жалб.Д. е притежавал СУМПС, което е било издадено на 11.04.2011 г., а срокът му на валидност е изтекъл на 11.04.2021 г. Това се установява от Справка картон на водача, приложена към административно-наказателната преписка. В същата е посочен номера на въпросното СУМПС, а той е отразен както в акта, така и в НП. Следователно, на база доказателствата, събрани в хода на производството единственият възможен извод е, че жалб.Д. е управлявал МПС със СУМПС, чийто срок на валидност е изтекъл. Както вече бе отбелязано, както в акта, така и в НП, обаче е отразено, че от контролните органи се приема, че той е управлявал МПС след като неговото свидетелство за управление е било отнето каквито доказателства в подкрепа на така изложеното по делото липсват. Очевидно, в случая, волята на АНО е, че нарушението, което

същият приема за извършено, се изразява в управление на МПС, след като СУМПС на водача е отнето без да е ясно дали по административен или съдебен ред, след като е приложил санкционната норма на чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът счита, че отразените в АУАН и НП констатации са непълни и неточни, поради което същите не отговарят на изискванията на чл. 42, т.4 и чл.57, т.5 от ЗАНН и не съдържат ясно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават.

Съгласно чл.150 от ЗДвП: Всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Съгласно чл.150а от ЗДвП: За да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

С оглед на легалната дефиниция, дадена в чл.3, ал.3 и чл.50, ал.1 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство е официален свидетелстващ документ, който с обвързваща всички доказателствена сила установява релевантния факт - правоспособността на притежаващия го да управлява съответното моторно превозно средство. Съгласно изрична законова разпоредба - чл.51 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство е удостоверяващ документ със законово определен срок на валидност. Правото на управление на моторно превозно средство е срочно право. С изтичането на срока, за който държавата е признала на съответното лице правото да управлява моторно превозно средство, правото се прекратява. Срочността на правото е отразена в официалния удостоверяващ правото документ - свидетелството за управление на моторно превозно средство. Поради това законодателят в § 1, т.2, б."з" ЗБЛД изрично сочи, че личен документ "с изтекъл срок на валидност" е нередовен.

Безспорно положение в доктрината и съдебната практика е, че когато дадено лице не е провело необходимото обучение и не е положило и издържало изпит за придобиване на правоспособност, то не притежава такава и при управление на МПС нарушава разпоредбата на чл.150 от ЗДвП. По силата на чл.157, ал.4 от ЗДвП, приравнено на липса на правоспособност е и отнемането на всички контролни точки на водача на моторното превозно средство, създаващо сериозни съмнения в неговите знания и умения да го управлява, което налага провеждане на ново обучение на лицето и полагане на повторен

изпит за тяхното доказване. В конкретния случай обаче се касае не до водач, на който въобще не е издавано СУ, а до такъв, който е управлявал МПС със СУМПС с изтекъл срок на валидност, като съгласно разпоредбата на чл.150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява МПС водачът следва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност. Валидността на СУМПС, изискуема от нормата на чл.150а, ал.1 от ЗДвП се отнася както до категорията на управляваното превозно средство, така и до срока на действие на свидетелството. Съгласно Решение № 44 от 19.02.2013 г. на ВКС по н. д. № 2161/2012 г., Решение № 70 от 07.04.2016 г. на ВКС по н. д. № 204/2016 г. и др. не е съответно СУМПС с изтекъл срок на валидност, тъй като водачът не е доказал след изтичане на срока наличието на съответствие с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на МПС от съответната категория, което се доказва със съответните документи, изисквани от контролните органи в съответствие с националното законодателство. Според ВКС при просрочие на валидността на СУМПС и при управление на МПС водачът като неспособен следва да понесе отговорност по чл.150а от ЗДвП.

В АУАН и в НП изобщо не са конкретизирани обстоятелствата, които са довели до извод, че водачът е неспособен, не е посочено дали същият не е притежавал въобще СУМПС, или е притежавал, но е отнето или иззето, обявено за невалидно, не съответства на категорията на управляваното МПС или не е в срок на валидност. Наказващият орган е могъл да съобрази конкретната правна норма, тъй като е разполагал с писмени доказателства, които е и представил на съда и да опише и квалифицира правилно административното нарушение. В случая е безспорно установено, че към момента на проверката жалбоподателят е притежавал СУМПС, но с изтекъл срок на валидност, което представлява нарушение на чл.150а, ал.1, пр.трето от ЗДвП.

Ето защо съдът намира, че при съставянето на АУАН и издаването на обжалваното НП по отношение на това нарушение са допуснати съществени процесуални нарушения налагащи отмяната на същото. Описанието на нарушението и обстоятелствата, при които същото е извършено на отговарят на императивните изисквания на закона установени в чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. И в двата акта е посочено, че водачът към момента на проверката е с отнето СУМПС, като не е уточнено по какъв ред е станало това и за какъв период от време. Не е посочен и акта с който е наложено наказанието, както и дали същият е влязъл в законна сила и кога е станало това. Още повече, че видно от събраните по делото доказателства в случая се касае за управление на МПС със СУМПС със изтекъл срок на валидност, което не е отнето по административен или съдебен ред, а посочената санкционна норма - чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП се отнася за хипотеза различна от тази при управление на МПС със СУМПС, чийто срок на валидност е изтекъл. Наказанието за такова нарушение следва да бъде наложено по чл.177, ал.1, т.2. Тоест в случая не е приложена и съответната санкционна разпоредба от ЗДвП. Изрично разпоредбата на чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП визира наказание глоба от 100 до 300 лева, като във втората хипотеза на този текст към кръга на лицата, подлежащи на тази санкция попадат тези, които управляват МПС, без да притежават

свидетелства за управление, валидни за категорията, към която спада управляваното от него МПС.А както се посочи по-горе в изложението, управлението на МПС със СУМПС с изтекъл срок на валидност е равнозначно на липсата на свидетелство за управление, удостоверяващо правоспособността за управление.С това е допусната неяснота относно елемент от състава на нарушението за което е наказан жалбоподателя.

Между словесното описание на обстоятелствата по извършеното нарушение, нарушената норма от закона и приложимата санкционна норма, следва да е налице пълно единство и съответствие в издаденото наказателно постановление, тъй като санкционираното лице следва да знае точно какво нарушение му се вменява като извършено и при какви обстоятелства, за да може да организира адекватно защитата си. В разглеждания казус, с оглед приетата за установена фактическа обстановка по случая, наказващият орган правилно е квалифицирал като нарушена нормата на чл.150а, ал. 1 от ЗДвП, но приложената санкционна норма е съвсем различна от тази, която е предвидена от закона за това нарушение.По този начин е допуснато още едно съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице.По този начин освен, че се нарушава правото на защита на наказаното лице се затруднява и настоящата съдебна проверка.

Допуснатите нарушения не могат да бъдат санирани чрез изменение на постановлението с прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, тъй като съгласно изричния текст на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН предпоставка за допустимостта на такова изменение е да не се налага съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.В обстоятелствената част на обжалваното наказателно постановление наказващият орган не е изложил фактите, че на жалбоподателя е било издадено свидетелство за управление и че срокът на валидност на това свидетелство е бил изтекъл към датата, на която е осъществено описаното в постановлението управление на моторно превозно средство.При това положение изменението на постановлението на посоченото в чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН основание предполага съдът да приеме за установени неписаните от наказващия орган фактически констатации с изложеното по-горе съдържание.А без всякакво съмнение приемането за установени на тези нови фактически констатации представлява съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

Гореизложеното като последица води до незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление в тази му част и съответно следва отмяната му единствено на формално основание.

По отношение на наложеното наказание по реда на чл.177, ал.3, предл.второ от ЗДвП

Настоящият съдебен състав намира, че при съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление в тази му част не са допуснати съществени процесуални нарушения.Актът за установяване на административно нарушение е издаден при спазване на процедурата, предвидена в чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 и ал.2 от ЗАНН – актът е съставен в присъствието на нарушителя и свидетеля, присъствал на проверката и е предявен по надлежния ред на жалбоподателя.Талонът за медицинско изследване също е издаден в

присъствието на жалбоподателя. АУАН и наказателното постановление съдържат изискуемите в чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН реквизити. Както в акта, така и в наказателното постановление пълно и точно е описано нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които е било извършено и законовите разпоредби, които са нарушени. Не са налице формални предпоставки за отмяна на НП в тази му част, тъй като при реализирането на административно наказателната отговорност на жалбоподателя не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до опорочаване на производството.

По делото по безспорен и несъмнен начин се установи, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техните аналози, а поради това, че се касае за неизпълнение на вмененото му с хипотезата на правната норма административно задължение, той трябва да докаже, че е изпълнил указанията на контролните органи за проверка. АНО следва да докаже, че е поискал да бъде извършена проверка, както и качеството на проверяваното лице на водач на моторно превозно средство. Доказателства за качеството водач на лицето и за отправено искане да бъде проверен, както и отказът да бъде извършена проверка, са събрани в хода на съдебното дирене, чрез разпита на свидетелите по извършване на нарушението, които показания кореспондират с писмените доказателства. Водачите са длъжни да се подложат на проверка за употреба на алкохол и/или наркотични вещества, а неизпълнението на указанията на контролните органи се приема за отказ да следват установения ред на държавно управление, който се наказва по административен ред с административно наказание. Разпоредбата на чл.2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози гласи, че при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Неизпълнението на задължението по ал.1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Законодателя борави с термина „задължение“ да бъде проверен, като начина се избира от контролните органи, според състоянието на водача и техническите възможности, а не от него самия. Освен това всяко поведение, което препятства проверка се приема за отказ тоест квалифицира се правно като деяние по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Предвид различните начини за проверка на място – с техническо средство за алкохол, съответно с тест за наркотичните вещества, а когато не е възможно с други средства, законодателя е предвидил две различни форми на изпълнителното деяние в разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, като при осъществяване на която и да е от тях, водачът извършва административно нарушение и подлежи на административно наказание. По силата на чл.3 от Наредбата при извършване на проверка на място концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. В тази хипотеза и органите

нямат право на избор, още по-малко такъв е предоставен на физическото лице – водач. Издаденият талон за медицинско изследване не е изпълнен, който факт потвърждава извършването на административното нарушение по чл.174, ал.3 от НК.Обстоятелството дали лицето е било употребило наркотични вещества, техни аналози или не, е без значение за съставомерността на административното нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка и въз основа на гореизложеното, съдът намира за доказано по несъмнен начин, че жалбоподателят е осъществил състава на посоченото нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП, за което е санкциониран с относимата разпоредба по чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП.

За посоченото по-горе нарушение на жалб.Д. е наложено наказание глоба в размер от 2000.00лв., който е съобразен с разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, като размерът е строго фиксиран.

Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.6, ал.1, т.3 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на Министъра на вътрешните работи, в редакцията ѝ към момента на извършване на нарушението, на жалб.Д. са отнети 12 контролни точки.

По изложените съображения съдът счита, че в тази му част обжалваното наказателно постановление следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.63, ал.5 във вр. с ал.2, т.1 и чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0341-000029 от 01.03.2023 г. на Началник РУ в ОДМВР Габрово, РУ - Севлиево, в частта му, с която на А. С. Д. ***, ЕГН *****, за извършено нарушение по чл.150А, ал.1 и на основание чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 200.00 /двеста/ лева, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-0341-000029 от 01.03.2023 г. на Началник РУ в ОДМВР Габрово, РУ - Севлиево, в частта му, с която на А. С. Д. ***, ЕГН *****, за извършено нарушение по чл.174, ал.3 и на основание чл.174, ал.3, предл.второ от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 2000.00 /две хиляди/ лева, а на осн. Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. са отнети 12 контролни точки, като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Габрово в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____